

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Dialogvs De Veneratione & inuocatione sancto[rum],
co[n]tra perfidia[m] Lutherana[m], ad reuerendissimu[m]
in Chr[ist]o patre[m], illustrissimu[m]q[ue] principe[m] &
d[omi]n[u]m D. Herma[n]nu[m] de ...**

Hoogstraten, Jacobus van

Coloniae, 1524

VD16 H 4813

Lonicerus co[n]tinuo ad pr[a]eceede[n]tia. Cap. IIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35673

Caput quartum.

uaniſſimo, abſoluto ſermōe, nos miſeros ſtatuat cū Chrō
oim dñs, ſctōꝝ ſcꝝ mūdi mortes &c. eo euētu nullo mō
diuina ledit maietas, nō uiolat eius dominiū. Verū ſi qꝛe
ſtricto ſermone dixerit ſctōs Chrō cōregnantes, dñs ho
minū in terra degētū, mox cōmiſſum eſt crimē lēſæ maie
ſtatis diuinæ, mox unitas dei tollit, mox nō eſt unus deus,
& dñs oim. Nō poſſum equidē nō mirari, q̄ te intēperies
teneat, ut hāc tibi pſuadeas. Profecto nec delirus ſenex,
nec garrula, nec temulēta anus talia ſomniaret, tm̄ abeſt,
ut quiſpiā fidē adhiberet

¶ Lonicerus cōtinuo ad pꝛecedētia. Cap. III.

LONICE

NOs poti⁹ exaudiet q̄ illos, etiā ſi pro nobis orarent,
q̄ fugere ad ſctōs certiffimū ſit argumētū deſpera
būdi de bona dei uolūtate, bñficentia & miſēdia.

THEOLO

¶ Hic ad noua pinde atq; pigmei & nani faciūt, confu
gis arma, qbus par eē etiā ſi te rūperes minime uales. Euol
ue ſcripturas, fige mētis oculos in eis, & nihil inuenies qd
deſideres. Nonne ſic ſcriptū eſt? Spūs adiuuat infirmitatē
nꝛam, nā qd oremus ſic ut optet nescim⁹, ſed ipſe ſpūs po
ſtulat (hoc ē poſtulare nos facit) pro nob, gemitib⁹ inenar
rabilibus inſpirando, uotū deſideriūq; poſtulādī, ut opor
tet quale publicano uſu ueniſſe, euangelica reſert hiſtoria
Quare actus ipſe orandi meritori⁹ eſt, nēpe q a uirtute re
ligionis, ſpūſctō motore, ac pene eius inſtinctu, ac impul
ſu proficiſcit. Atq; hāc q̄ diximus nō alio tendūt, q̄ ut nō
ignoremus, ipm dñm deū in cōſerēdis ſuis bñficijs, ita cō
cinne & nō citra ordinē, etiā reſpicere ad diſpoſitionē, ani
mūq; eius pro q̄ fundit orō, nedū ad ipſi⁹ interpellantis in
ſtantiā. Dicit nāq; ipſe dñs oīpotens. Ad quē aſpiciā, niſi
ad paupculū corde, & tremētē ſermōnes meos. Huc acce
dit & illud Chriſo. Hnt (ingt) uim pro nobis, & qdē max
imā, orōnes ſupplicationeſq; ſctōꝝ, ſed tūc profecto, quū
nos qꝛq; ad idipſum p grām poſcimus. Porro ut candid⁹ le
ctor recte intelligat, cōſiderandū eſt, nō paruo diſcrimine
diſtare, deū precari, & hoīem orare, Hō em̄ ob id orat, ut
annuat pmittatq; id, ad qd añ paratus non erat, ut mutet q̄

Roma. viij.

Eſaiæ. lxvi.

Sup Mat. ho
milia. v.

Qz dñter pe
um oram⁹ &
hominam.

De inuocatione sanctorum.

antea nō erat, aī, hoc ē ut ip̄z ad nouū bñuolētię affectū
 inflectamus, puocemusq;. **D**eus uero nōpinde ab hoibus
 est orandus q̄si ipse nostris orōnibus ab instituto, & ab eo
 qd decretū est, possit reuocari, aut in nouū bñuolētię erga
 nos affectū, possit imitari, q̄si iā q̄ppia recēter uellet qd ab
 æterno & sp̄ nō uoluerit, q̄si deniq; ad p̄ces nostras qd sit
 p̄stiturus, qd nō ab æterno p̄stare cōstituisset. Quēadmo-
 dū em̄ deus est oīno immutabilis, ita etiā cōsiliū eius, mu-
 rationi nō subiicit. Attñ ob id orandus est deus, ut eo tū p̄
 ueniente, tū ad orandū excitante, nos ipsos orantes, ad me-
 liorē mētē excitemus, & excitati, iā digni aut idonei effici
 amur exaudiri. **Q**uapropter damus operā & studem⁹ deū
 pro uirilī nostra inuocare, nō q̄ ip̄m deū, q̄ immutabilis ē
 sed q̄ nos ipsos immutemus, uel a malo in bonū (qd publi-
 canū fecisse in cōfesso est) uel a bono in melius, id qd in san-
 ctis fieri p̄spicimus. Nō ergo est qd mireris, deū nos poti⁹
 exaudire ex sua pia inspiratione, preculas nostras offeren-
 tes, q̄ sctōs ipsos pro nobis, sine nobis p̄cantes. Iā uero ut
 ipsam rē fusissime, summaq; diligētia explicem⁹, narra ob
 secro, uter horū plus de dei miscdia desperet, is ne q̄ ad san-
 ctos in dño dormiētes, an is q̄ ad sctōs & oī uirtute hoīes
 p̄ditos, adhuc in hac uita cōstitutos cōfugit: q̄z alterū mi-
 rū in modū laudas. Deus (inqs) hoīem poti⁹ exaudit, p̄ se
 p̄cantē, desipuit ne ergo Paulus, & nō potius id deo placi-
 tū eē putabat, ut mēbra sibi mutuo subuenirēt. Romanos
 implorans, q̄tenus eorū orōnibus a Iudæorū insidijs libera-
 ret. Desipuit ne & Hester, q̄ petiit orōnes oīm Iudæorū q̄
 erant in Suis. Insup ipse saluator noster, non sine magno
 sanctæ eruditōis mysterio, suā de publicano adeo cōcin-
 ne depinxit parabolā. Publicanus (inqt) a lōge stans ad ce-
 lū oculos erigere nolebat, sed pectus suū pcussit. Quantū
 uis ergo Chrūs mediator noster uelit hoīes ad ip̄m cū fi-
 ducia accedere, an ideo publicanū uituperabimus, q̄ pro-
 prius non accesserit: cū nec Chrūs Petrū reprehēderit sibi
 dicētē, Exi a me dñe q̄a hō pctōr sum, Abiit. Vterq; em̄
 cū humilitatē suā, tū reuerētiā in deū oñdit, Scriptū at est,

Lucæ, xviij.

Roma. xv.
Hester. iij

Lucæ, xviij.

Lucæ, v.

Caput quartum.

Iudith. ix.
Iob. xv.
I. Petri. I.

Cōfugere ad
sc̃tōs nō est ar
gumentū des
perabundī.

LONICE.
continuo ad
præcedentia.

THEOLO

Iohan. xvii.

q̃ humiliū sp̃ deo placuit deprecatio. Si ergo pct̃or ppendat
immēsam diuinę maiestatis puritatē, in cui⁹ cōspectū nec
coeli sunt mūdi, in quē angeli p̃spicere desiderāt, Itē eregi
one ip̃e suorū pct̃orū aiaduertat sordes, & eā ob rē a longe
stans, oculos ad diuinā maiestatē attollere formidans, sc̃tō
aliq̃ dei amico mediatore, cupiat in grām recipi, q̃s hanc
orōnis formā nō magnificiat, q̃s eū orādi modū auersabi
tur? Quis nō imitet? Neq̃ ꝑo nos dubitamus, si q̃s e pct̃ō
ribus ad sc̃tōs aut ad probos hoīes, q̃ hāc terrā incolūt re
curreret, q̃n magnope p̃bares. Qñ at ad sc̃tōs, q̃ iā cū Ch̃ro
triūphāt, cōfugit, id totū ip̃m sup̃stitiosum ac sacrilegū eē
cōtēdis. Ceterę qñ blateras (ut es ubiq̃ tui filis) confugere
ad sc̃tōs certissimū eē desperabūdi argumētū, id profecto
ridiculū ē, eadē e n̄ opa, habere refugiū ad hui⁹ uitæ sc̃tōs
certū eēt desperabūdi de diuina miserationē indicatiū, q̃d sane
(quēadmodū oñdimus) hereticū eēt. Neq̃ deniq̃ illi quis
mō diuinā miserationē desperāt, q̃ maiore firma fide deo
ascribūt munificētiā q̃ ei tui sectatores tribuūt. Si nāq̃ ne
mine sc̃tōrū interpellāte, de⁹ Petro grām largiat, iustificā
tē, ut tua ē snia, tūc un⁹ Petr⁹ (ut hoc interim tibi cōceda
mus) diuinæ munificētiæ & sentit & exptus ē largitatem
sin aut ad Pauli interpellationē (q̃d nos dicim⁹) Petro cōtu
lerit grām, q̃s iā dubitat p̃ter Petrū, etiā Paulū diuinæ mise
rationis & fructū & bñficiū gustasse ac sensisse? Proin q̃s
nō uidet q̃ futile nulliusq̃ penit⁹ momēti argumētū sit, q̃
tuo iuditio certissimū eē phibet. Q, aut plus solito imora
tus sim, tua iportunitas in cā fuit, q̃ nos coegit. Sed perge
porro ut cœpisti.

¶ Ch̃s est q̃ mortu⁹ est, imo q̃ & suscitatus ē & c. sc̃ti q̃
escūt in pace, suscitati nō sunt, Ch̃s em̄ nō est cōstitutus
interpellator anteq̃ a mortuis resurgeret, sed post resurre
ctionem & ascensionem.

¶ Quo facilit⁹ coeligenas debito possis honore defrau
dare, nimis miras cōcitas tragœdias, execrabilesq̃ hæreti
corū oīm introducis ac renouas colluies, Ch̃s nāq̃ añq̃
patere, sic de suis discipulis ad patrē locutus est. Ego pro

De inuocatione sanctorum.

eis rogo, nō p mūdo, sed p his q̄s dedisti mihi &c. nō pro
eis aut rogo tm̄, sed & p eis q̄ credituri sunt p v̄bū eorū in
me, ut oēs unū sint &c. Pro q̄bus Ch̄s hic rogauit. Non
ne pro tota interpellauit ecclia? q̄ utiq; ex his q̄r iā ch̄ria
na fides aīos imbuerat, & ihs q̄ olim, hoc ē futuro tpe ch̄ri
fideles milites erūt, fuerat cōstituēda. Rursus apl's oñsurus
vñ Ch̄s suū accepit sacerdotiū sic d̄t. Ch̄s nō semeipsum
clarificauit ut pōtifex fieret &c. sed q̄ locut' ē ad eū. Fili'
me' es tu &c. Huic cōfine ē & illd̄ qd̄ alio loco refert. Tu
es sacerdos in eternū &c. Ad hēc idē apl's cōtinuo p̄cipuū
sui sacerdotij subnectēs d̄t. Qui in diebus carnis suę, p̄ces
supplicatōesq; ad eū, q̄ possit illū saluū facere a morte, cū
clamore & lachrymis offerēs exauditus ē p̄ sua reuerētia
Vides ne obsecro mō, euāgelicæ v̄itatis calūniator, Chri
stū in cruce uitā suā innocētissimā cū p̄cibus supplicationi
busq; deo p̄ri offerētē, in̄pellatoris fūctū munere? Quid
ergo ita insanis, ut manifestā heresim asseras, ut Ch̄m nō
nisi a resurrectōe & ascēsiōe cōstitutū eē interpellatorem,
apertissime mētiaris. Sane cōmentū hoc nō placet, nec ur
get nos, ut coelicolis interpellationis prouintia (qd̄ tu effi
cere manibus pedibusq; laboras) adimamus.

¶ Quid si sc̄ti hoc pacto n̄ cōstituāt in̄cessores n̄ suscitati.

¶ Ex fūdamēto, qd̄ sup̄ modū heresim sapit) niteris con
cludere id in q̄ uehemēt sudasti, & qd̄ tibi iprimis in uotis
eē cōstat. huc em̄ festinas, sc̄tōs in Ch̄o dormiētēs, ne un
q̄ post hāc uitā posse fungi officio in̄cessiōis, si post resur
rectionē suā Ch̄s cōstitut' fuerit in̄pellator. Neq; ei añ
nouissimū diē resuscitabūt, ut sic suscitati in̄cessores cōsti
tuāt idonei. Porro ut paucis pstringam', neq; i ip̄a diē no
uissima, neq; p' eā, locū habitura ē in̄cessio, sed expectāda
dūtaxat ultima sn̄ia, sup̄mūq; iudiciū q̄ unusq; sc̄dm̄ ea q̄
gessit in corpe mortali, dignū pmissūq; recipiat stipēdiū.
Nūq; igit mortui post hāc uitā munus subeūt in̄pellādi.

Non em̄ in manufactis sanctis Iesus introit in exem
plaria uerorum, sed in ipsum ccelum, ut appareat,
nunc uultui dei pro nobis. Et qd̄ in uniuersum alid̄
docet euāgelicissima illa ep̄la nisi Ch̄m esse pōtificē n̄m

Hebr. v.
Psalm. cxix.
Hebr. v.

Lutherani ap
tissimū men
daciū.

LONICE.
continuo ad
prædicta.

THEOLO

Nec i diē no
uissimo, neq;
post eū erit in
tercessio.

Cap. V.
LONICE.
continuo ad
præcedentia